

ΡΩΣΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΑΣΧΗΜΗ ΚΑΙ ΚΑΛΗ ΔΟΥΛΕΙΑ

Κάποτε ένας διαβάτης απομάτησε από δρόμο του κάποιου χωριού.
 — 'Από πού είσαι, κομπάρσε; τόν ερώτησε.
 — 'Από τὸ Ροστόβ, ἀφέντη μου.
 — Καί τί δουλειά ἔκανες ἐκεῖ;
 — Τὸν περασμένο χρόνο ἀγόρασα ἕνα σακκὶ με μπιζέλια.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Γιατὶ μέθυσα καὶ σκόρπισα τὸ φορτίο.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Σκόρπισα ἕνα σακκὶ, ἀλλὰ μάζεψα ἕνα καὶ κάτι.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Ἐσκέρα τὰ μπιζέλια, ἀλλὰ ἡ χρονιά δὲν πῆγε καλὰ.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Μάζεψα λίγα μπιζέλια, ἀλλὰ πολλὰ φλουδία.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Ἦρθε σπ' ἄλωνα ὁ χοῖρος τοῦ πατᾶ καὶ τὰ σκόρπισε.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Σκότσασα τὸ χοῖρο κα' ἔβγαλα ἀρκετὸ κρέας.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Ἦρθαν τὰ σκυλιὰ τοῦ πατᾶ καὶ μοῦ ἀρπαξάν τὸ χοιρονό.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Σκότσασα τὰ σκυλιὰ κα' ἀπὸ τὸ δέρμα τους ἔκαμα ἕνα ὄρθρο πανοφόρι γιὰ τὴ γυναῖκα μου.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Γιατὶ ὁ πατᾶς γνώρισε τὸ δέρμα καὶ τῆς ἔπῃρε τὸ πανοφόρι.
 — 'Ασχημὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Τὸν κατᾶγγειλα στὸ δικαστήριο κα' ὁ πατᾶς καταδικάστηκε νὰ μοῦ δώσει πίσω τὸ πανοφόρι.
 — Καλὴ δουλειά!
 — Ναι, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο.
 — Γιατί;
 — Γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ὑπόθεσι, ξόδεψα στὰ δικαστήρια ὅλη μου τὴν περιουσία!.....

ὅπως καὶ τ' ἄλλα:
 «Δὲν μ' ἐσκότωσ' ὁ Κρασσᾶς!».
 Συγχρόνως κα' ὅλοι οἱ ἄλλοι κνηγοὶ, ὁ τρίτος, ὁ τέταρτος, ὁ πέμπτος, ὁ ἕκτος, ὁ ἑβδομος, ἀρχισαν νὰ βγάζουν τὰ διπλωμένα χαρτιά ἀπ' τὰ στόματα τῶν πουλιῶν. Κι' ὅλα, ὅλα τὰ χαρτιά γράφανε:
 «Δὲν μ' ἐσκότωσ' ὁ Κρασσᾶς, ἀλλὰ ὁ Δημολιούλιας!».
 Ὅλος ὁ κόσμος γύρισε τότε νὰ ἰδῇ τί λέει ὁ Κρασσᾶς. Μὰ ὁ Κρασσᾶς δὲν ἦταν ἐκεῖ. Εἶχε γίνει ἄφαντος...
 * * *
 «Ὅ! ἀντὰ τᾶξε σκαρώσει ὁ Γκιλλας.
 Εἶχε ἀνακαλύψει, ὅτι ὅλα τὰ θαύματα, ὅλες ἡ ἐπιτυχίες κα' ὅλα τὰ ἀφάρτα κινήματα τὸν ὁ Κρασσᾶς τ' ἀγόραζε ἀπὸ τὸν Δημολιούλια τοῦ γεγονοκοῦ χωριοῦ, κνηγοῦ περιόρημο, ποῦ ἔσπινε παγίδας σ' ὅλες τὸν πουλιῶν τῆς «σασαῆς» καὶ τὸν λαγῶν τὰ περιόρηματα.
 Ἔτσι λοιπὸν ὁ Δημολιούλιας, μ' ἕνα σύντροφό του, τὸ Νάσο τῆς Ἀντάννας, προμήθειαν, προειδοτοποιούμενοι, ὅλο τὸ κνηγὶ καὶ τῆς μεγάλως ἐπιτυχίως στὸν Κρασσᾶ!
 Οἱ κνηγοὶ, μετὰ τὴν ἀποκάλυψι αὐτῆ, ποῦ ἦταν σὰν φωνὴ δικαστικῆς, βγαλμένη μέσα ἀπὸ τὰ ματομένα τὰ στήθη κάθε κερδισίας, βυθίσαν καὶ πάλι τὰ τουφέκια τους —δὲν ὑπῆρχε πλέον λόγος νὰ παραληθθοῦνε ἀπ' τὸ κνηγὶ— καὶ κἀθισαν ἄνευ.
 Ὁ Κρασσᾶς οὔτε φάνηκε πονητικά. Κι' ὅπως μαθεύτηκε κατόπιν, ξεβίδωσε γιὰ πάντα τὸ τουφέκι του καὶ δὲν ξαναβίγηε γιὰ κνηγὶ.

ΣΤΑΜ, ΣΤΑΜ.

ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΝΥΧΤΕΡΙΝΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

(ΤΟΥ ΟΣΣΙΑΝΟΥ)

Εἶνε νύχτα κα' ἐγὼ εἶμαι μονάχη, χαμένη στὸ λόφο τὸν ἀνταριασμένο. Ὁ ἄνεμος φυσᾷ ἐπάνω στὰ βουνὰ καὶ ὁ χεῖμαρρος κιλᾷ με θόρυβο ἀπ' τοὺς βράχους.
 Κανένα καλύβι δὲν ὑπάρχει ποῦ νὰ με φυλάξῃ ἀπ' τὴ βροχὴ κα' ἀπὸ τὴ μπόρα. Κανένα καλύβι δὲν φαίνεται πάνω στὸ λόφο τὸν ἀνταριασμένο...
 Φεγγάρι, ἔβγα μέσ' ἀπὸ τὰ σύννεφά σου! Ἀστέρια τῆς νύχτας φανῆτε κα' ἐσεῖς! Μὴν ἀργεῖτε...
 Ἄς ἔρθε κάποιος ἀχτίδα γιὰ νὰ μ' ὀδηγήσῃ στὸ μέρος ἔτου ἀναπαύεται ὁ ἀγαπημένος μου ἴσως! ἀπὸ τὴν κούρασι τοῦ κνηγιοῦ, με τὴ σαῖτα ἀρτημένη δίπλα του, με τὰ σκυλιὰ λαχανιασμένα γύρω του.
 Ἄξιζε τότε, ἀξιζε νὰ καθομαι δὸ στὸ βράχο μόνη μου, ἀτάκω ἀπὸ τὸ χεῖμαρρο ποῦ ἀφορίζει;
 Ὁ χεῖμαρρος ἔχει φουσκώσει κα' ἡ ἀνεμοξάλη μονομαρῶζει δυνατὰ. Δὲν ἀκούω πιά οὔτε τὴ λαλιά τοῦ ἀγαπημένου μου.
 Μὰ γιατί ἀργεῖ ὁ Σαλαγγᾶρ μου; Λησιμόνησε τὸ λόγο του; Νά, ἐδῶ εἶνε ὁ βράχος καὶ τὸ δέντρο κα' ὁ χεῖμαρρος ὁ ἀνήσυχτος...
 Σαλαγγᾶρ, μοῦ ἵπσοσέθηρες πῶς με τὸν ἐρχομὸ τῆς νύχτας θάσων ἐδῶ. Γιατὶ δὲν ἐφάνηρες ἀκούμα;
 Ἄλλοιμόνῳ μου τῆς ἀκουήης! Ποῦ νάχασε τὸ δρόμο του καὶ πῆγε ὁ ἀγαπημένος μου;...
 Σαλαγγᾶρ, ἤθελα νὰ γύρω ἀπόψε μαζί σου καὶ νὰ σ' ἀκολουθῆσω ὅς τὴν ἀσπὴ τοῦ κόσμου. Ἦθελα ν' ἀφήσω τὸν πατέρα καὶ τὸν ἀδελφό μου γιὰ σένα...

Ἄνεμο, σόπασε γιὰ μιὰ στιγμὴ. Χεῖμαρρο, κάμε ἡσυχία γιὰ μιὰ στιγμὴ μονάχα. Θέλω ν' ἀντηχήσῃ ἡ φωνὴ μου μέσα στὰ λαργάδια καὶ νὰ μ' ἀκούσῃ ὁ ἀγαπημένος στρατοκόπος μου.
 Σαλαγγᾶρ, δὲν μ' ἀκούεις; Σὲ φωνάζω! Ἐδῶ εἶνε τὸ δέντρο, ἐδῶ κα' ὁ βράχος, ἔτου θ' ἀνταμιώναμε. Σαλαγγᾶρ, φίλε μου, εἶμαι δὸ. Γιατὶ δὲν ἔρχεσαι κοντά μου;...
 Προβάλλει τὸ φεγγάρι, λάμπουνε τὰ κίματα, ἀσπρίζουν οἱ βράχοι. Κυττάω μαζωκά, μὰ δὲν τὸν βλέπω οὔτε αὐτόν, οὔτε τὰ σκυλιὰ ποῦ πῆγαιναν πάντα μερσάτα, μηρώντας τὸν ἐρχομὸ του...
 Μὰ ποῖ εἶνε κείνου ποῦ φανῆναντα κει ἄτατο, πᾶγιασμένοι πάνω στὰ ρεῖζα; Ἄ, εἶνε ὁ ἀγαπημένος μου... Εἶνε ὁ ἀδερφός μου...
 Μιλήστε, ἀγαπημένοι μου... Δὲν ἀκούτε τὴ φωνὴ μου; Σκοπᾶνουν, δὲν βγάζουν λέξι ἀπ' τὸ στόμα τους... Πῶς βασανίζεται ἡ ψυχὴ μου, τῆς δυστυχισμένης!...
 Ἄχ, εἶνε πεθαμένο! Τὰ σπαθιά τους εἶνε κατακόκκινα ἀπ' τὸ αἷμα!...
 Ἄχ, ἀδερφέ μου, ἀδερφέ μου, γιατί σκότωσες τὸν Σαλαγγᾶρ; Ἄχ, Σαλαγγᾶρ, γιατί σκότωσες τὸν ἀδερφό μου;...
 Σὰς ἀγαποῦσα καὶ τοὺς δυὸ τόσο πολὺ. Ὁ ἕνας ξεχώριζε με τὴν ὀμορφιά του μέσα σὲ χίλιους. Ὁ ἄλλος ἔσπερνε τὸν τρόπο μέσ' ἐπὶ τὴ μάχη...
 Ἀκούστε τὴ φωνὴ μου, πολυαγαπημένοι μου, κα' ἀποκριθῆτε μου. Ἄλλοιμόνῳ μου, ἔμειναν ἀμήλητοι γιὰ πάντα. Τὸ στήθος τους εἶνε κρού σὰν τὴ γῆ...
 Ὁ, πνεύματα τῶν πεθαμένων, μιλήστε πάνω ἀπὸ τὸ βράχο, μιλήστε πάνω ἀπὸ τὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ τοῦ ἀνταριασμένου. Μιλήστε! Θὰ σὰς ἀκούσω, χωρὶς ν' ἀνατριχίσω...
 Ποῦ πῆγατε τάχα ν' ἀναπαυθῆτε; Σὲ ποῖα βραχοπαγιδιά πρέπει νὰ κοῦθῶ γιὰ νὰ σὰς βροῦ; Καμμιὰ φωνὴ σβυσμένη δὲν ἀκούω. Ὁ ἀγέρας δὲν μοῦ φέρνει τὴν ἀπόκρισι τῶν πεθαμένων...
 Εἶμαι μόνη με τὸν πόνο μου καὶ περιμένο με δάκρυα τὴν ἀγῆ. Ἐσεῖς, οἱ φίλοι τῶν πεθαμένων, σκάψετε τὸ μνήμα τους, ἀλλ' ἀφήστε το ἀνοιχτό...
 Ἡ ζωὴ μου χάνεται σὰν ὄνειρο. Θὰ ποτοῦσα νὰ μείνω πίσω τους ὀλομόναχη;
 Θέλω νὰ κάτσω ἐδῶ, μαζί με τοὺς ἀγαπημένους μου, κοντὰ στὸ χεῖμαρρο ποῦ κιλᾷ ἀπὸ τὸ βράχο. Θὰ τοὺς νοιώθω δίπλα μου κα' ἔτσι θάμα εὐτυχισμένη...
 Ὅταν θὰ νυχτόνη ἀπάνω στὸ λόφο κα' ὁ ἄνεμος θάρχετα φουσκώντας μέσ' ἀπὸ τὰ ρεῖζα, ἡ ψυχὴ μου θὰ βγαίνῃ με τὸν ἄνεμο καὶ θὰ θρηπὶ τὸ θάνατο τῶν ἀγαπημένων μου...
 Ὁ κνηγός θὰ μ' ἀκούη μέσ' ἀπὸ τὴν καλύβα του, θὰ φοβάται τὴ φωνὴ μου στὴν ἀγῆ, μὰ ἀπὸ πέλος θὰ τὴ συνήθισῃ. Γιατὶ θάνα κνηγὴ καὶ ἡ φωνὴ μου, καθὼς θὰ κλαίω τοὺς ἀγαπημένους μου...
 Τοὺς ἀγαποῦσα τόσο, ἀληθεῖα, καὶ τοὺς δυὸ, τόσο... τόσο πολὺ!...

